

Padum – Elutazás nehézségekkel

Délután érkezem vissza a Hotel Ibexbe – Hegyi Kecskébe – fáradtan, de nagyon jó hangulatban. Megtisztogatom magamat a rám rakódott portól, egyáltalán, levetkezem sivatagi mivoltomat. Holnap, hajnali négykor indul a buszom vissza Kargilba, onnan meg majd valamikor megyek tovább Lehbe. Ott is szeretnék eltölteni legalább két napot, aztán Delhibe kell igyekeznem, mivel 7-én indul a gépem Moszkvába. Összesen 10 napom van még. Ebből, akárhogyan is számolom, utazásra elmegy: innen Kargilig egy nap, onnan Lehbe megint egy, Leh és Delhi között kettő. Marad hat napom, ami tiszta, utazásmentes. Hát, majd meglátjuk.

Úgy alszom, mint a nyúl. Állítólag ez az állat szunnyad fél szemmel. A másikat nyitva tartja. Valahogy én is így vagyok hajnali kettőkor, amikor autókürt szavára a másikat is kinyitom. A dudaszó nem ismétlődik, amúgy is csak kettő van, hát nyugodtan bámulom az éjszakát. Elég lesz fél négykor kelnem, egy-két perc alatt készen vagyok, s még időben kint lehetek az utcán, várva a buszomat. De – nocsak, emelem föl a fejem a párnáról – csoszogás közeledik a folyosón. A Hotel Ibex épülete átriumot fog körbe, a kis udvart szegélyező gangon mászkál valaki. Ilyenkor? Végig sem gondolom a dolgot, zörgetik az ablakomat.

- Hey, sir – károg egy reszelős hang – itt a busz!

- Milyen busz? – riadok.

- A kargili – jön a válasz.

- De – pattanok ki az ágyból, és nyitom az ajtót – én a négy órással akarok menni!

- Ja, azzal? – pislog a patron zseblámpám fénykévében. – Akkor félreértettem valamit. Elnézést a zavarásért – int, és elcsoszog.

Nekem azt mondták tegnap, hogy helyi a sofőr, hajnali négykor indul, hogy délutánra Kargilba érkezen. A „four” kasmíri nyelven sem „two”, pláne, ha még ujjal is mutatják. Így viszonylag nyugodtan bújok vissza hálózsákomba. Valóban csak viszonylag, mert az ördög nem alszik. Hát nem is aludt!

Fél négykor kint vagyok az utcán. Megforgatom a szálló előtt álló hatalmas imamalmot – szépen csilingel –, hogy szerencsés utat kérjek magamnak. Rajtam kívül még egy valaki, pirkadatkor derül ki, hogy buddhista szerzetes, várakozik. Hideg van, a pulóver most nem pizsamakabát, hanem felsőruha. Nem sokat jelent. Fúj a szél, kristálytiszta az ég. Ennyi csillagot még sehol sem láttam. Távolról szárazvillám fénye hasít bele az éjszakába. Békésen várakozom, tekintetek a régi falu felé, onnan várható a busz. Kisvártatva visszfény csillan a házak falán, hurrá, jön a jármű! De valahogy nagyon lassan közeledik, és csak egy lámpa, az is nagyon magasan van. Mi az ördög lehet? Lassan fölismerem: éjszakai trekkingelő fejlámpája az. Ezek a fickók gyalog járják a hegyeket-völgyeket, a világ bármely tájáról ide utaznak, hogy gyalogoljanak a Himalájában. Hát normálisak?

A kargili buszra várok? – kérdezi. Arra bizony. Mikor jön? Talán négy óra felé. Megnyugodva lezsákol, rágyújt. Én is. És várakozunk. Lassan pirkadozik, felismerhetővé válnak a hegyek körvonalai, rövid idő múlva a havas csúcsok is. Most van a leghidegebb. Fújdogálom a körmeimet, táncikálok, de nem jókedvemben. Végre kinyitja ajtaját az öreg muszlim teaárus, mindketten bemegyünk apró boltjába, a trekkingelő is, én is. Sok és forró teát kérünk. Így ismerkedem meg a prágai Ales Kutakkal.

Kargilba tartana ő is, de azt még nem döntötte el, Srinagarba, Lamayuruba, esetleg Lehbe utazzon. De hát neki van ideje, szeptember közepén kell hazautaznia, kezdődik az egyetem. Jó neki. Visszamegyünk az utcára, nehogy nélkülünk illanjon el a busz. Álldogálunk, álldogálunk. Újdonsült cimborám érdekes párbeszédet folytat a szintén várakozó lámával.

- Ugye, megy most reggel busz Kargilba? – fordul feléje barátságosan.

- Igen, busz, Kargil – bólogat az lelkesen.

- És mikor indul?

- Lesz, reggel.

- De mikor? Hány órakor? – mutatja az óráját.
- Hét, nyolc, reggel.
- Még ma?
- Igen.
- Mit igen? Ma indul, vagy holnap?
- Igen.
- Ember, ma VAGY HOLNAP lesz busz? – tagolja, de már igen türelmetlenül.
- Igen.

Ales végképp elveszti a türelmét. Szinte kiabál.

- MA VAGY HOLNAP LESZ BUSZ KARGILBA?

- Igen, busz, Kargil – zárul a kör.

- Megöljelek? – kiáltja.

- Igen – bólint a láma.

Fuldoklom, fetregek a nevetéstől. Ales rám bámul, aztán vissza a lámára, megfordul, nagy léptekkel elindul, de három lépés után megáll, visszafordul, ő is elneveti magát. De jól is esik ez a felszabadító röhögés ebben a nyomorúságos, hideg reggelben. Végre kinyit az Ibex étterme. Meginvítalom a srácot egy reggelire, de csak egy teát iszik. Beváltok neki tíz dollárt, és elmegy valami stop után nézni. Kis idő múlva – épp befejeztem az evést, a teámat szürcsölgetem – visszajön azzal a hírrel, hogy talált egy kamiont, ami elvisz minket 300 rupiért Kargilba. Remek, ilyenén még úgysem utaztam, menjünk. Az ófaluba kalauzol barátom, itt nem is jártam még. Igaz, nem is volt dolgom errefelé. Kapaszkodunk a vezetőfülke oldalán a tetejére, ott szoktak utazni a stopposok, mikor utánunk szólnak, hogy majd csak késő délután, vagy holnap reggel indul a kocs. Visszamaszunk a földre. Erre a fordulatra nem számítottunk. Most ő jelenti ki, hogy megéhezett, együnk valamit. Elvisz egy eléggé lepukkant étkezdébe. Itt most fordított a helyzet, ő eszik, én teázom. Megállapodunk abban, hogy nem élet az élet Indiában, ha nincs valami gubanc. Most én indulok neki, valami nagyon olcsó szállást keresni, az Ibexbe nincs kedvem visszamenni. Találok is, a Hotel Haftal View-t. Átalusszuk a napot, délután a kis tibeti étkezdében eszünk, én pedig elmegyek a Tourist Office-ba, mert itt olyan is van ám. Tisztázni szeretném végre, hogy van-e egyáltalán közlekedés Kargil felé. Hogyne lenne, mondja a nagy nehezen előkerített hivatalnok, holnap reggel négykor az Ibex elől. Ő lesz a sofőr, mutat egy alacsony fickóra. Gyors párbeszéd közöttük ladakhi nyelven, majd a tisztviselő angolul újra megerősíti: igen, hajnali négykor indul a járat. Ezt már hallottuk egyszer, mondom magyarul, de reményektől duzzadóan térek vissza cimborámhoz.

A három óra az úton ér minket, a négy, majd az öt is. Minden úgy zajlik, mint tegnap, csak most láma nélkül. Nemhogy busz, de egy árva motorbicikli sem halad el előttünk. Marad tehát a kamion. Tizenegy óra lesz, mire elindulunk. A vezetővel együtt öten szorongunk a fülkében. Irtózatosan kényelmetlen, és borzasztó hosszú az utazás. Tizennégy órán keresztül tart. A távolság Padum és Kargil között nem egészen 250 kilométer. Hajnali fél kettőkor támolygunk be a Hotel Crownba.

Ma már semmi esetre sem tudok továbbindulni Lehbe. Egyébként sem kívánja sem testem, sem lelkem az utazást. Itt az a rendszer, hogy nem a buszban, hanem az irodában kell megvenni a jegyet. Amire persze, hajnalban nincs mód. Valamikor nyolc után nyit a bureau, a busz meg reggel négykor indul. Ez a négy óra olyan, mint egy kísértet. Egy szellem, egy gonosz manó. Nem ismernek ezek más számjegyet az órán?

Így a mai nap Kargilé. Amúgy is kellene keresnem egy net-pontot, jelentkeznem kellene az otthoniaknál, ugyanis napok óta nem adtam hírt magamról. Ráadásul többé-kevésbé tudják, hogy ez a vidék, amerre most barangolok, nem tartozik a világ nyugodt, békés tájaihoz. Itt – mint említettem – néha még lőnek is.

Érdekes kis fészek lenne Kargil, ha nem lenne olyan poros. Porfészek ez, a szó szoros értelmében. Nem véletlenül visel sok ember kendőt az arca előtt, ez nem valami vallási szokás,

ez egészségvédelem. Az állandóan fújó szél kavarja az utca porát, lehozza a hegyekből is, egy-egy erősebb szélroham egész porvihart kavar. Nem tudom, hányan lakhatnak itt, városka ez csupán, de nagyon vegyes lehet a lakossága. India, szerintem, legészakibb országútján, a Srinagart Lehvel összekötő National Highway-en fekszik. Templomot, négyet is találok, két mecsetet, egy hindu Hanumán templomot és egy keresztényt. A nagyobbik mecsethez medresze is kapcsolódik, mohamedán iskola, itt találunk internet lehetőséget. Mindketten, Ales is, jómagam is írjuk, küldjük a leveleket. Nem kell aggódni otthon, élünk, virulunk. Járkálok a fő utcán, ezt is Main Bazarnak hívják, mint minden ilyen főbb bevásárló helyet, központi bazár magyarul. Üzletek, éttermek, turisták. Néhány szép öregember, kargili asszonyt elvéve látni, a nők többsége külföldi. Semmi jellegzetessége nincs a városnak, semmi különösebb látnivalója. Leszámítva, persze, a környezetét. Hatalmas hegyek övezik, kopárak, barnák, katonai állásokkal. Ha nem lett volna a kargili konfliktus, vagy kargili háború, ha jól emlékszem, 1999-ben, a világ sem tudna a városról, de az sem a világról.